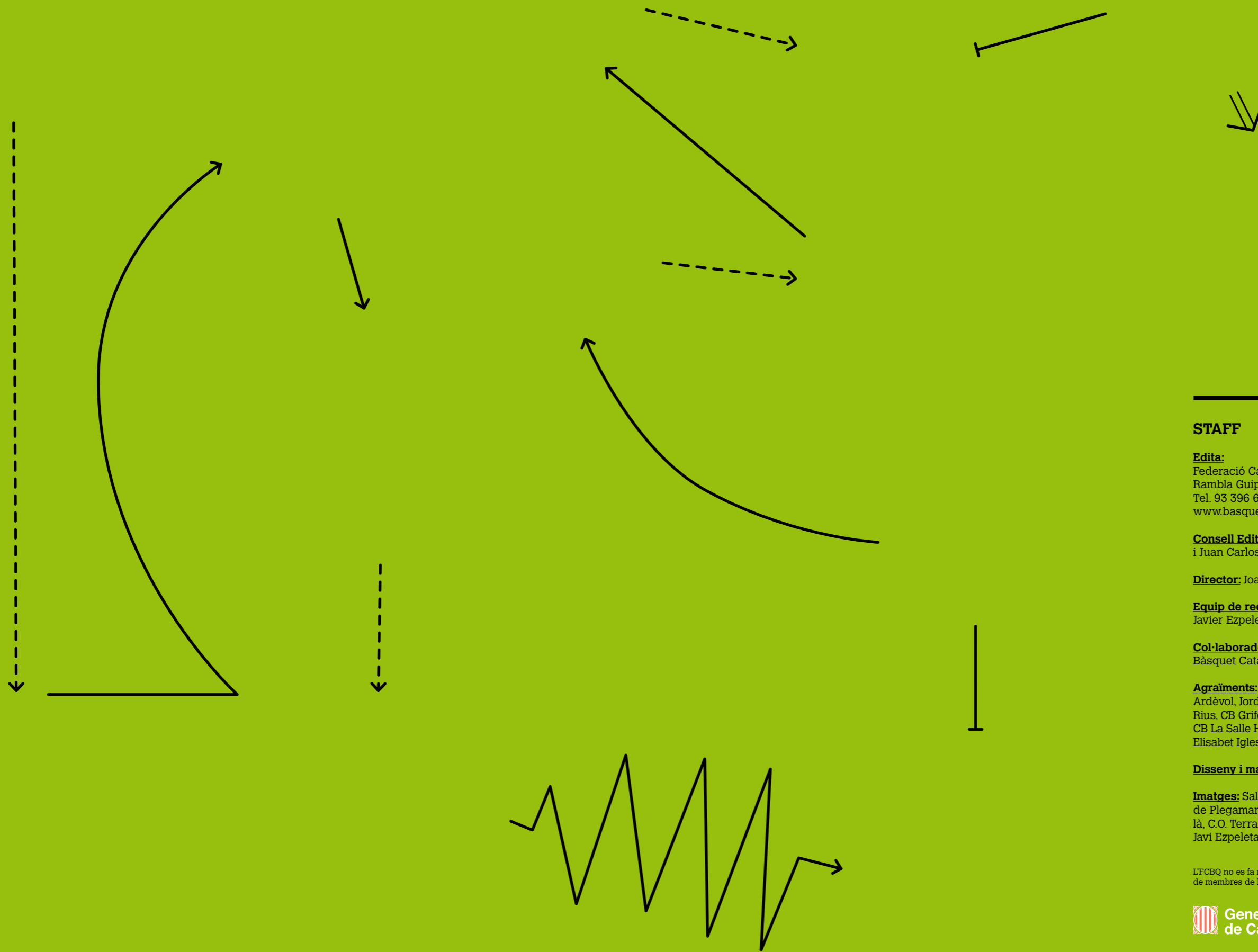

04

JUNY 2012

STAFF

Edita:

Federació Catalana de Basquetbol.
Rambla Guipúscoa 27, 08018 Barcelona.
Tel. 93 396 66 00 Fax: 93 323 77 60
www.basquetcatala.cat

Consell Editor: Joan Fa, Joan Guiu, Laura Ramos
i Juan Carlos Cebrian.

Director: Joan Guiu.

Equip de redacció: Joan Guiu, Laura Ramos,
Javier Ezpeleta i Juan Carlos Cebrian.

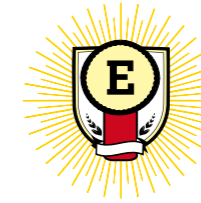
Col·laboradors: Marissa Rius, Fundació del
Bàsquet Català, Departaments de l'FCBQ.

Agraïments: Laura Antoja, Núria Martínez, Jordi
Ardèvol, Jordi Martí i Ignasi Perramon, Marissa
Rius, CB Grifeu Llançà, CB Palau de Plegamens,
CB La Salle Horta, SESE, Montse Escribano i
Elisabet Iglesias (Estudi Virgili).

Disseny i maquetació: Virgili.com

Imatges: Salle Horta, SESE, Grifeu Llançà, Palau
de Plegamants, FCBQ, Fundació del Bàsquet Cata-
là, C.O. Terrassa 2012, M.A. Chazo, Ricard Rovira,
Javi Ezpeleta, Laura Ramos, David Gago.

LFCBQ no es fa responsable dels textos i opinions que no siguin
de membres de la pròpia FCBQ.

EDITORIAL

ACABEM 2011-12

Som a les portes de l'Assemblea General de Clubs de l'FCBQ, 2012, el 30 de juny. Un vegada més, des d'aquesta finestra, cridem a l'assistència i la participació dels dirigents responsables dels clubs catalans. La Federació són els clubs, la Federació és una entitat al servei dels clubs. La Federació és la garantia de la voluntat majoritària dels clubs.

Els campionats, el seu desenvolupament, les bases de competició, els reglaments a aplicar, les quotes i dipòsits, les taxes federatives, els estats financers, etc, són, tots, temes tractats, parlats i quasi acordats en les reunions prèvies que per categoria es celebren durant el mes de maig, temes que una vegada establerts amb les propostes i aportacions dels clubs, són presentats a l'Assemblea per a la seva aprovació i entrada en vigor.

Tot això és cosa coneguda i repetida, però no per això s'assoleix una presència i intervenció significativa en les reunions prèvies i en la pròpia Assemblea.

El procés, és un procés establert fa ja uns quants anys que funciona molt bé, assegura que en l'Assemblea es parteixi, per part dels clubs, d'un coneixement prou exacte dels temes a tractar i per tant s'assoleixi un desenvolupament positiu i de debat enriquidor i beneficiós, en els acords i en els desacords. Enguany, a més, hi haurà notes que poden considerar-se de rellevància inusual.

El relleu presidencial i directiu de l'FCBQ, a causa de les eleccions del 2010, ha obert al llarg del 2011 un procés de canvi, en gestió i en estructura. Un canvi que, donada la magnitud que el bàsquet català federat ha assolit en els últims anys en clubs, practicants, competicions, partits, activitats, etc, repercuteix, lògicament, en el volum de la pròpia activitat federativa. Aquest canvi no pot, ni ha pogut ser, ni de cop ni ràpid. S'està fent amb prudència, convicció i seguretat, i sense interferir en les prestacions usals als clubs

i a les competicions. Canvis en la Gerència, prou sabuts, i noves orientacions de gestió i d'ús intern, possiblement poc conegudes, estant obrint i afirmant les perspectives d'adequació de l'administració i gestió cap als clubs, amb la utilització de noves tecnologies i diferents visions de relació. La informatització de les habituals gestions (licències, partits, àrbitres, ...) i assumptes a tractar, així com modificacions i nous conceptes, oferirà facilitat i agilitat, es notarà ben aviat, i repercutirà molt positivament en el dia a dia federatiu i en l'atenció als clubs.

Amb tot, la difícil i complexa situació econòmica global no ha deixat a banda l'àmbit esportiu, el nostre. Les dificultats de molts dels nostres clubs són prou conegudes i els afectats pateixen enormement. L'FCBQ n'és molt conscient, però, alhora, no ha quedat al marge d'aquest tràngol. Les subvencions institucionals s'han rebaixat molt substancialment. També és prou conegut que l'FCBQ, ja fa anys, amb previsió, va engegar projectes de gestió d'instal·lacions de lleure, com a fórmula per obtenir un rendiment econòmic que ha repercutit favorablement i de forma molt important en les aportacions anuals als clubs. Ara es lluita i es treballa per mantenir aquesta aportació, perquè com en molts altres àmbits aquells rendiments també s'han ressentit de la crisi econòmica.

La importància de l'Assemblea del 30 de juny és, doncs, gran. En ella s'informarà puntualment de la situació econòmica i estructural de la Federació, de mesures a adoptar i de nous camins de gestió, facilitats per la implantació de noves tecnologies, al marge dels habituals punts referents a les competicions de la temporada 2012-13, esportivament i econòmica.

Esperem que l'assistència sigui la que pertoca a l'esdeveniment més important de l'any del bàsquet català.

Joan Guiu
Director

COPA CATALUNYA

LLUÏSOS DE GRÀCIA, CAMPIÓ MASCULÍ
GIRONA FC, CAMPIÓ FEMENÍ

REVIU ELS
PARTITS

CAMPIONAT DE CATALUNYA JÚNIOR PREFERENT

BARÇA REGAL, CAMPIÓ MASCULÍ
MONSTER-PLATGES DE MATARÓ, CAMPIÓ FEMENÍ

REVIU
ELS
PARTITS

CAMPIONAT DE CATALUNYA **CADET PREFERENT**

JOVENTUT BADALONA, CAMPIÓ MASCULÍ
FEMENÍ SANT ADRIÀ, CAMPIÓ FEMENÍ

CAMPIONAT DE CATALUNYA **INFANTIL NIVELL A-1**

BARÇA REGAL, CAMPIÓ MASCULÍ
UE MATARÓ, CAMPIÓ FEMENÍ

REVIU
ELS
PARTITS

GRIFEU LLANÇÀ, TRAMUNTANA DE BÀSQUET

FITXA DEL CLUB

REDACCIÓ: CLUB BÀSQUET GRIFEU I JUAN CARLOS CEBRIAN
FOTOS: CLUB BÀSQUET GRIFEU

La història del club va començar amb l'arribada al 1950 de Mossèn Josep Benet i Cantó (1923-1997) a Llançà. Ell fou el fundador del Centre Cultural, entitat mare que agruparà diverses entitats, entre elles la secció de bàsquet amb la denominació de Club Bàsquet Grifeu, nom de platja i paisatge idíl·lic de la població. Els colors del club són el groc de l'oli, el grana o vermell fosc del vi, i el blau del mar, fonts de vida tradicionals de Llançà.

Un dels primers equips del club

Si fem un recorregut pels diferents camps on el club ha jugat, podem recordar la història de l'entitat i de la gent del poble des dels primers partits, que es van començar a jugar l'any 1951 al camp de La Creu, on hi havia dos taulers clavats a terra a l'entrada de l'antic camp de futbol.

A banda d'aquest inici compartint instal·lacions amb el futbol, els tres camps que han marcat una època han estat "Els Ametllers" (1956-65), pista de terra on els jugadors quedaven negres en finalitzar el partit, on hi van passar grans mestres del bàsquet català i on es forma una gran passió pel bàsquet a la vila de Llançà. Això i el gran joc de l'equip portà a construir la mítica pista de La Salanca (1965-89), avui espai remodelat i reconvertit en Espai Jove Mossèn Benet. És en aquesta pista on es genera un punt de trobada de la població els diumenges al matí, per començar a gestar un bàsquet de formació, les diades de Mini-bàsquet, els llançaments desviats per la tramuntana, les pilotes caigudes a la ribera, i com no, els bons resultats dels equips que any rere any aconseguïen millor classificació, així com un acord amb l'Ajuntament, un acord que consisteix en cedir per part del centre l'edifici situat a la plaça major, a canvi l'ajuntament reconstrueix tot l'edifici sent avui la casa de cultura de la població així com el compromís de la construcció d'un Pavelló Municipal d'Esports que és inaugurat el 1989 i on encara avui és la pista on tots els equips del club disputen els seus partits. Tot això sense descuidar una petita transició del que va ser la pista d'entrenament situada al centre cultural

La història del club ha tingut diferents etapes molt diferenciades i amb combinació d'èxits i etapes fosques i difícils.

La primera gran etapa d'èxits és la dècada dels 60, on com sentia anomenar fa pocs dies per algun dels seus protagonistes, va ser un conte de fades, on un grup de jugadors comença a donar al club diferents Campionats provincials assolint en la temporada 1965 el que seria el quart títol provincial donant accés a jugar la Fase sector del Campionat d'Espanya a Manacor, jugant contra equips com el Ntra. Sra. De Fàtima de Madrid, el Perlas Manacor, Dimar València o el mateix Cf Barcelona. L'equip que va jugar aquesta fase sector i que podríem dir que va marcar una època el formaren Rafel Mora, Francesc Vilaboy, Josep M. Pacreu, Joan Pacareu, Joan Costart, Francesc Mallol, Gerard Guitart, Josep M. Morales, Joaquim Falcó, Josep Estela i Ginés Fernández, actuant com entrenador Rafel Mora, President Josep M. Salvatella, Delegat Andreu Juanola.

És en aquesta etapa que per circumstàncies diverses passen per Llançà grans noms del nostre bàsquet, Kucharsky, Mateu Pell, Manolo Forcano, Albert Gasulla i Josep Grau als anys 50, posteriorment Emiliano Rodríguez, "Nino" Buscató, Lolo Sainz, Cliffors Luick, Pedro Ferrándiz o Jordi Bonareu, entre altres, cal esmentar que a la dècada dels 60 arriben els primers Americans provinents de la Base americana de Pení, que permet

1er equip femeni

realitzar partits amistosos contra el seu equip, però que també porta a diferents jugadors a jugar a les files del Grifeu, però per sobre de tots un nom Lynn Van Leuven, que fou jugador del Grifeu en dues etapes i deixant un record inesborrable en la memòria de la gent.

Tot i que el club segueix creixent i l'afició pel bàsquet no cessa, l'altra gran etapa que marca la història del Grifeu comença als anys 80 amb l'arribada de Carles Davesa i Neus Heras, que donen una nova visió i sobretot moltes hores de dedicació i esforç, i amb ells es comença a marcar un estil similar a totes les categories, la unió a dins de cada equip és importantíssima tant dins com fora de la pista, les hores d'entrenament són incansables i la preparació física i la tècnica individual són el pal de paller i la identitat del club. Això porta a què diferents equips comencin a guanyar Campionats i els ascensos es vagin repetint fins arribar a assolir en categoria masculina l'ascens a 1a Catalana i en categoria femenina l'ascens a 2a Divisió estatal. L'esforç realitzat per totes les persones que realitzen tasques dins l'entitat és inexplicable, aconseguir que una població petita com Llançà pugui arribar a aquestes fites requereix un gran esforç econòmic i de molt de temps invertit.

Això sense descuidar l'esmentat anteriorment, que tots els equips jugant un mateix estil i una mateixa manera d'entrenar, portaren a que la temporada 1987-88 el bàsquet femení amb llarga tradició a l'entitat amb un primer equip l'any 1957, aconseguí una altra fita històrica assolint el quart lloc del Campionat d'Espanya en la categoria Infantil. A la fase final, disputada a Getxo amb equips de la talla del Tintoretto i l'Apa Cabrini de Madrid, el Sdo. Corazón de Tarragona, Riera Betània de Cornellà, i el Kerrigold de Las Palmas, un equip dirigit per Dolors Rosa i Miquel Roig i format íntegrament per jugadores sortides de les categories inferiors del club com Victòria Gonzalez, Patrícia Calsina, Beatriz Amo, M. Carme Rius, Natàlia Roquer, Josefina Barris, Anna Rodríguez, Marisa Cortada, Susanna Cervera, Montserrat Roig i Sandra López. Un altre èxit d'aquesta etapa és que s'aconsegueix durant la temporada 1987-1988 tenir 14 equips en competició i més de 140 jugadors aconseguint que el bàsquet sigui el primer esport a Llançà, una vila que per aquelles dates devia rondar els 3000 habitants.

1965

Grifeu Equip Manacor

Equip Sénior femení

Finalment l'etapa actual ha estat viscuda per un altre canvi, al 2003 en Joan Pacareu deixa la presidència del club després de 30 anys al càrrec. Segons la mateixa entitat, en Joan és el Grifeu i el Grifeu és en Joan, jugador, entrenador, president, ho ha estat tot per aquesta entitat.

Això i la dificultat econòmica del moment, fa que el club tingui una gran reestructuració desfent els equips de mitges categories i començant a formar a partir de l'Escola de Bàsquet i pujar jugadors des del nivell més inferior. Aquesta reestructuració és dolorosa i en aquest moment podem dir que comença a donar petits resultats, i en la temporada actual el club ha tingut l'Escola de bàsquet amb una vintena de nens i nenes, dos equips en la categoria Premini Mixte que han obtingut la 1a i 2a plaça de cada un dels seus grups, i l'equip Sénior Masculí que ha finalitzat primer, del grup gironí del Campionat

de Catalunya Territorial, accedint així a jugar la fase final del Campionat de Catalunya. Durant aquesta darrera etapa tot i enfocar-lo a la reconstrucció i el bàsquet de formació, s'han aconseguit diferents Campionats a nivell provincial, com la temporada 2006-07 el Sénior Femení aconsegueix el Campionat de 3a Catalana, la temporada 2008-09 el Sénior Masculí aconsegueix el Campionat provincial de territorial aconseguint l'ascens a 3a Catalana així com el Campionat de Catalunya de la categoria provincial, la temporada següent aconsegueix també el lideratge del grup 6 de 3a Catalana i el Subcampionat de Catalunya de 3a.

En aquesta temporada l'equip renúncia a l'ascens a 2a Catalana per diferents causes i retorna a territorial. De moment el club ja està preparant la temporada vinent tot esperant doblar el nombre d'equips en competició.

Entrevista amb Antoni Godoy, president

Com vas arribar?

A la presidència a l'any 2003, en substitució del que va ser president durant gairebé 30 anys Joan Pacareu. A l'entitat en sí des de fa més de 30 anys, ja sigui col·laborant amb qualsevol acte, fent i dirigint teatre, ajudant al bàsquet, o qualsevol tasca que fós necessari, així com exercint diversos càrrecs a la Junta: secretari, vocal, vice-president.

Quin ha estat el millor moment des que vas arribar?

Basant-nos simplement en l'etapa de president, és difícil, però segurament el Campionat de Catalunya aconseguit pel sènior la temporada 2008-09, que varen aconseguir a la final a quatre disputada al nostre pavelló i poder veure'l ple de gom a gom i vibrant amb el nostre equip com feia molt de temps que no havíem vist. I en l'aspecte més social segurament la organització del Memorial Rafel Mora l'any 2007 amb la visita de l'Olympiakos en un partit contra l'Akasvayu Girona, veure tot d'estrelles de primer nivell com Marc Gasol, etc... al nostre pavelló és una fita molt important, i per acabar segurament la Festa de presentació del llibre dels 60 anys del

“...el camí que s'ha començat a marcar és la reestructuració mirant de potenciar el bàsquet de formació, i sobretot el fet de començar a implicar tota una sèrie de gent que han viscut com a jugadors una de les millors etapes del club i que ara són els pares dels nens que juguen...”

club que varem fer el passat mes de gener, amb la presència de grans mestres del bàsquet català, així com tot el poble volcat i vinculat d'una manera o altra amb l'entitat.

I el més complicat?

Crec que en totes les temporades hi ha moments complicats, però que val més passar pàgina i mirar el futur en positiu que en el dia a dia ja tenim prou complicacions com per anar recordant els mals moments, però segurament els primers anys varen ser els més complicats ja que els canvis sempre són difícils.

Quin ha de ser el futur de la entitat?

Crec que és molt difícil ja que vivim en un món amb canvi constant i poden passar infinitats de coses però crec que el camí que s'ha començat a marcar és el correcte la reestructuració mirant de potenciar el bàsquet de formació, i sobretot el fet de començar a implicar tota una sèrie de gent que han viscut com a jugadors una de les millors etapes del club i que ara són els pares dels nens que juguen, els quals ens en orgulleix moltíssim que comencin a ser els entrenadors, membres de la junta, realitzar tasques d'auxiliar de taula, etc... en definitiva incorporar

al club tots aquells que han estat jugadors de referència a l'entitat.

Quins han estat els jugadors més emblemàtics que han passat pel club?

És una llista molt extensa i no voldriem deixar-nos a ningú, però sobretot Rafel Mora, Joan Pacareu, Joan Costart, Xavier Abadia, Rafel Granollers, Ramon Abadia, Joan Carles Mora, Carles Davesa, Ferran Davesa, Nuria Canet, Jana Davesa entre moltíssims més, aquests són almenys aquells jugadors que han aconseguit jugar en categories superiors fora del club. Però també hi ha molts jugadors que han estat sempre al club i que també han deixat una forta empremta però llavors la llista seria inacabable.

Com afecta la crisi a un club de bàsquet en aquest moment?

La crisi afecta i molt com a tot i tothom en aquest moment, però gràcies a la política de contenció dels darrers anys i el control de la despesa podem anar passant el dia a dia, però estar clar que hem tingut una disminució de les quotes de socis, així com de les subvencions i patrocinis, que ens fa replantejar alguns serveis. Però el dia a dia dels pagaments d'entrenadors, àrbitres, proveïdors estem al dia.

“ El Bàsquet Català no s'atura

BQ.CAT

V COPA DE LES NACIONS DE BASQUETBOL FEMENÍ

CATALUNYA - GALÍCIA - EUSKADI

La Selecció Nacional Absoluta Femenina de Catalunya és una il·lusió. Una il·lusió de molta gent del bàsquet català, com ho seria aconseguir l'Absoluta Masculina, però sobre tot una il·lusió per les jugadores que any rere any es manifesten i sol·liciten

partits, partits i més partits. Aquesta il·lusió és una realitat amb la celebració de la Copa de les Nacions, on s'ajunten un grup d'extraordinàries jugadores i excel·lents amigues que des de ben petites han donat el millor de si mateixes pels colors de Catalunya.

Catalunya, a la cinquena Copa de les Nacions celebrada a Noia (Galícia)

LAURA ANTOJA,

LA GRAN CAPITANA CATALANA

TEXT: LAURA RAMOS
FOTOS: FCBQ

Com ha estat l'evolució de Laura Antoja com a jugadora?

Segurament no és la típica de una jugadora d'èlit, perquè sense destacar en excés de bon principi i amb un físic poc agraït per aquest esport crec que la constància, el treball i les ganes de millorar sempre algun aspecte del meu joc m'han donat a la llarga les recompenses i èxits que em fan estar ara encara al màxim nivell competitiu d'aquest esport.

Amb 34 anys t'arriba la possibilitat de jugar l'Eurolliga. Com ho vius?

Com un regal a l'esforç i a la constància. És una il·lusió que sempre havia tingut i que semblava que se'm resistia, i tenir la oportunitat de viure aquesta experiència ha estat un repte personal. M'ha agradat saber que sóc perfectament capaç de competir a aquest altíssim nivell que té l'Eurolliga.

Fem un repàs de la teva trajectòria i posa una frase que defineixi significativament (per a tu) cada etapa:

1990-97 UEMataró: M'ensenyen la disciplina, l'esforç i lo divertit que és jugar a un joc d'equip

1997-99 Universitari Barcelona:

Adonar-me que em queda molt per aprendre si vull ser una gran jugadora

2000-01 AE Centre Santfeliu: L'èxit d'un gran grup humà truncat per la desaparició del club per problemes econòmics

2001-04 Sedis Bàsquet: Segurament la meva maduresa com a jugadora

2004-06 UB FC Barcelona: Aprendre a formar part d'un equip de jugadores d'altíssim nivell i poder guanyar títols importants

2006-07 Txingudi: Superació personal per tirar endavant una greu lesió

2007-08 Covibar: Força mental per retrobar la confiança perduda i recuperar el meu nivell esportiu

2008-09 Mann Filter Zaragoza: Implicació total per part d'un gran grup de gent per intentar assolir la permanència

2009-11 UNI Girona: Sentint-me com a casa tant dins com fora de la pista

2011-... Perfumería Avenida: Assaborint el bàsquet d'alt nivell en tots els seus àmbits

Com és Laura Antoja fora de la pista?

Ui, no sé.. diria que acostuma ser alegre, social, inquieta però ordenada, i també tossuda i perfeccionista, que no tot són meravelles!! ;)) ... però segurament els meus amics em definiran millor que jo mateixa!

Quins són els teus objectius professionals i personals,

en els propers anys?

M'agradaria disfrutar d'aquest esport el que em quedi i apostar després per fer de la fisioteràpia el meu ofici. Sobretot aconseguir viure del que m'agrada.

Qui ha estat l'entrenador que més t'ha marcat a la teva trajectòria esportiva?

No crec que n'hi hagi hagut un de més important que els altres perquè tots han estat molt diferents i tots ells m'han ajudat a fer sempre un pas endavant. És un tòpic però crec de veritat que de tot s'aprèn i si un vol pot treure profit de tot el que li diuen i li ensenyen.

On veurem Laura Antoja en 10 anys?

Ufff... i jo què sé! No pensava pas ser aquí on sóc ni tenir la vida que tinc fa deu anys, així que qui sap el que la vida em donarà en els propers deu... Esperem que a part de més arrugues molt bones històries per explicar! jajaja

Quin ha estat el teu millor partit?

No sabia dir-te el millor però sí que en tinc un quants de molt especials i que recordo amb una satisfacció enorme. Potser el 5è partit que ens dóna la lliga amb UBBarça podria ser-ne un i la final de Copa d'aquest any amb Perfumerias un altre.

I la cistella que recordes amb més emoció?

N'hi ha una que ens dóna l'ascens amb AECS que no oblidaré mai. Va ser un any fantàstic en tots els sentits i acabar-lo així la va fer encara més especial.

Què suposa per a tu ser la capitana de la Selecció Catalana Absoluta?

Orgull. Han passat grans jugadores per aquesta capitania i arribar a ser jo em fa sentir especial dins el bàsquet català. Per mi és un plaer representar aquesta selecció.

Ets, a banda de la Jael Freixanet i la Sílvia Font (entrenadora), l'única jugadora que ha jugat totes les edicions de la Copa de les Nacions. Què et sembla aquesta iniciativa?

És una proposta que hauriem de fer el possible perquè no desapareixi. Les jugadores ens impliquem i disfrutem de jugar juntes un parell de dies portant una samarreta amb la que sentim un vincle molt especial i només per la il·lusió de fer-ho. Es crea un ambient distès i de celebració on és un plaer participar-hi.

Com es viu aquesta experiència amb Catalunya i amb les teves companyes de selecció?

Ens retrobem jugadores i amigues. El torneig ens permet compartir pista amb companyes, ex-companyes o rivals que si no fos per això no tornariem a compartir equip la majoria de les vegades. Nosaltres disfrutem dins i fora la pista.

Creus que la teva vivència en el món del bàsquet, com a jugadora, i la teva evolució, responen al famós

dit: "el vi, quant més vell, més bo".

Jajaja doncs si és així potser que no deixi mai de jugar no?? No sabria dir-t'ho però segurament assaboreixo més el joc i amb més templança, però penso que abans feia coses que ara no puc i ara en faig d'altres que abans no sabia. Tot té el seu moment.

De la teva reflexió, s'entén que mai es pot llançar la tovallola, doncs?

Mentre t'illusioni començar una nova temporada vol dir que val la pena esforçar-se i millorar per ser millor jugadora i aconseguir nous reptes que et proposis. Tot és qüestió de superar-se.

Quin seria el teu missatge a les nenes i nens que comencen a jugar a bàsquet?

Quan ets petit el que has de fer és divertir-te i aprendre cada dia

de tot el que et passa i t'ensenyen. Si aconseguen passar-ho bé segur que tindran molts anys per endavant i moltes ganes de passar-hi hores per arribar on faci falta!

I a aquells que no practiquen cap esport?

Els diria que almenys li donin una oportunitat i que s'apunten amb els amics a passar una estona divertida. Segur que després se sentiran una mica més animats i poc a poc s'adonaran que si s'esforcen milloren i volen seguir.

Ja per acabar: 5 preguntes breus:

Una cançó:

Proud Mary de Tina Turner

Una pel·lícula:

Tomates Verdes Fritos

Un llibre:

El quinto día

Una ciutat:

Barcelona

Un viatge:

Costa Oest de Canadà

“ El Bàsquet Català no s'atura

BQ.CAT

NÚRIA MARTÍNEZ PRAT

MATARONINA, UN REFERENT DEL
BÀSQUET CATALÀ I ESPANYOL

TEXT: JAVI EZPELETA I JOAN GUIU
FOTOS: NÚRIA MARTÍNEZ I FCBQ

“M’agradaria tornar a jugar unes Olimpíades i aconseguir medalla. Tornar a jugar una “Final Four” i guanyar una Eurolliga (...)”

Ors, Argents, Bronzes, seleccions des de Mini a l’Absoluta, internacional a la pista i a la vida. Als 28 anys, el seu permanent somriure acull una persona madura, que es coneix molt bé, sap el que vol i té encara molta il·lusió per seguir coneixent i descobrint noves cultures i formes de vida diferents, fent el que més li agrada, jugar a bàsquet.

Conversar amb Núria Martínez ha estat un bri d’aire fresc. Ha estat parlar, amb naturalitat i cordialitat, del món d’una persona, de la seva visió, experiències i trajectòria en el bàsquet, de la seva actitud a la vida, dels països que coneix, de la gent i del que viu i espera.

Núria va començar al seu Mataró nadiu amb la seva germana Roser, influenciades per la seva mare, qui havia estat jugadora i de cert nivell ja que va arribar a participar en concentracions de la selecció Espanyola.

De l’inici en el Mini de l’Escola Pia a la base de l’AECC Mataró, tres anys, vas a La Salle Bonanova, 1 any d’Infantil, i com a

Cadet fitxes per l’Universitari. D’aquesta primera etapa, que en recordes?

Primer la il·lusió per jugar, l’alegria de nena, vist amb la perspectiva d’ara que he voltat força, doncs, l’estar a casa, l’escola, les amigues, sentir-te atesa, cuidada. En jugar els campionats d’Espanya, sorties de casa per primera vegada, novetats i coneixences noves, d’altres noies d’equips diferents, ciutats i en créixer una mica agafar l’aire de certa responsabilitat.

Als 16 anys l’Universitari et treu llicència de Júnior però jugues al primer equip, a lliga femenina. Un salt important?

Sí, perquè és quan començo a tenir perspectives que el bàsquet em pot donar més que el fet de jugar entre amigues, especialment quan m’assento en el primer equip i assumeixo què, segons com, m’hi puc dedicar professionalment, fet que em queda del tot clar quan fixo pel Perfumeries Avenida, de Salamanca.

Llavors tenies 19 anys, has jugat a primer nivell des del 16 amb l’Uni, i obres una etapa, aquest pas que et representa?

Una etapa personal molt especial. Em sento valorada, exploto

com a jugadora, jugo l’Eurocup, la selecció Espanyola. Visc el canvi d’ambient i de ciutat de forma molt positiva, a Salamanca m’acullen fenomenal, descobreixo una ciutat de cultura, bon ambient i el club et cuida molt. Una etapa molt bona perquè m’adono que estar fora de l’ambient de casa, del que conec, no em resulta pesat, m’agrada, tinc sensacions positives i crec que és on m’adono que córrer i conèixer món és una forma de vida que em va i m’ajudarà a formar-me.

Bé, doncs arriba l’oferta del Dinamo de Moscou ja no és al costat de casa. Què passa?
Doncs el que he dit abans, valoro molt la qualitat i el nivell de bàsquet de la lliga on vaig, i primer no tant la ciutat, però en això aniré canviant. El jugar al Perfumeries m’ha obert camp, em coneixen a Europa i m’arriba l’oferta que m’atrau molt per la gran quantitat de jugadores de qualitat que hi ha. Em sento ja una professional, crec que amb l’idioma ja hi aniré entrant, milloro l’anglès, al final em defenso

amb rus i puc dir que va ser una experiència molt enriquidora. Els primers tres mesos una mica durs però després ja t’adaptes. A més, com a Salamanca, el club ens cuidava molt i mai et senties sola, i els russos, quan et coneixen una mica, són amables i atents.

Dos anys (2006-08) i cap a Itàlia, una temporada a Schio, a prop de Venèzia, i un altre any al Bracco Geas, a Milà.

Sí, viscuda l’experiència russa, valoro que l’oferta italiana m’apropa a casa. Per desgràcia a Schio va ser una any poc reeixit. Pateixo una lesió que em dura tres mesos i em perdo molts partits, malgrat vaig aconseguir arribar a jugar els “play-off” al cent per cent. Però en arribar-me l’oferta del Bracco Geas, l’accepto. Milà és una ciutat important, l’equip m’acull molt bé l’entrenador va confiar molt en mi i em vaig sentir molt còmoda a l’equip i vaig recuperar sensacions i agafar responsabilitat.

Les teves actuacions a Europa i a la Selecció Espanyola fa que el Ros Casares, equip capdavanter a Espanya, et cridi (2010-11). Què sents llavors?

Primer cal dir que amb la meua trajectòria fins llavors, esportivament havia aconseguit tres sotscampionats però cap títol i això em cremava una mica. El Ros representava estar més a prop de casa i la possibilitat d’obtenir títols. Però les coses no van sempre com una pensa. Vaig fitxar amb unes perspectives i per diferents canvis a l’estructura de l’equip el meu rol va ser diferent al previst i no em vaig sentir còmoda ni bé.

Malgrat arribar a la "Final Four" no la varem guanyar i això va ser una decepció important

Una temporada i tornes a Itàlia, al Liomatic Umbertide (2011-12).

Sí, a prop de Roma. És una ciutat petita i em vaig sentir molt bé, còmoda a nivell personal però esportivament molt complicat. La lliga italiana ja tenia un nivell molt competitiu, molt dur, i això va ser una exigència gran a nivell esportiu i físic. Vaig tenir sort que l'equip va tenir una bona temporada i jo tenia molt bona relació i confiança amb l'entrenador i vaig estar bé a nivell de bàsquet i a nivell personal.

La propera temporada 2012-13, a Turquia, el Kayseri Kaski. Com ha anat això?

Tinc 28 anys i no em fa mandra canviar de lloc i viure experiències noves, m'agraden molt. Aprens idiomes, que és molt important, i gràcies a viure a l'estranger, he après molt i he pogut enriquir-me. Hi estic acos-

tumada. L'agent em presenta les ofertes que ha rebut i aquesta em sembla bé. Nou país, nova lliga. És al centre de Turquia, la situació està molt controlada, el club et cuida i ja tinc molta experiència en saber com van aquestes coses. Els clubs estan molt per tu i ja m'agrada molt canviar d'aires i allà a la Capadòcia faré molt turisme.

No podem oblidar un parell d'experiències a EE.UU (2006 i 2010). Com van ser?

Molt bones. Als Minessotta Lynx. La primera només vaig jugar un partit ja que em criden a la Selecció Espanyola i hi vaig. En la segona, ara al 2010, cobreixo tota la temporada i em serveix de preparació pel Mundial. Viure el bàsquet als EE.UU és una experiència diferent. Allà ho cuiden tot molt, els mitjans de comunicació hi paren la mateixa atenció que a l'NBA, els equips són molt professionals, tot és molt professional, et cuiden molt. La competició només dura 4 mesos, és estressant però

està tot planificat per no coincidir amb altres esdeveniments. Tot està organitzat al detall. Ho recomano a tothom que tingui oportunitat.

Et preguntaven molt per en Ricky Rubio?

Constantment. Que com jugava, com era, si hi aniria o no, etc, etc. No paraven.

Últimament no has estat sovint a la Selecció Espanyola. Com ho valores?

Bé, el jugar fora d'Espanya té coses bones, com he explicat i altres que no tant. Esportivament passa que t'obliden. No fan un seguiment del teu moment. Tens telefonades i "mails", però amb les amistats, amb companyes d'equips d'altres anys, però amb responsables federatius / seleccionadors molt poc.

I la Selecció Catalana?

Ah, m'encanta. Ens encanta a totes. Quan s'organitza un partit, com ara els de la Copa de les Nacions, venim amb gran il·lusió, ens troben un grup que som molt amigues, que ens coneixem i hem jugat juntes des de petites des de les Seleccions Catalanes de formació, i ens ho passem molt bé, a més l'FCBQ ens tracta fantàstic i estem sempre molt contentes de venir. La llàstima és que no s'organitzin més partits.

I de les Seleccions Catalanes de formació que recordes?

Que ens ho passaven "pipa", gaudíem molt en els entrenaments i les concentracions, i

recordo els entrenadors el Toni Vera en Mini, i en Infantil i Cadet en Xavier Vallverdú i en Joan Salvadó. Una època molt maca i que em va marcar molt per la convivència que es feia.

En el teu periple viatger, com portes les estones lliures?

Bé, al marge de conèixer el país, volto molt fent turisme amb la meua parella, en Marc. M'agrada conèixer el país on sóc, aprenent l'idioma, la cultura i les formes de vida. També sóc conscient que alguna vegada s'acabarà i em dedico a estudiar, a través de l'UOC faig Administració i Direcció d'Empreses. Vaig fent, poc a poc, però soc molt constant en l'estudi.

Que creus que a nivell esportiu encara et falta?

Oh, m'agradaria tornar a jugar unes Olimpíades i aconseguir Medalla. Tornar a jugar una "Final Four" i guanyar-la, i guanyar també una Eurolliga. Res, eh!

També ets una jugadora mediàtica, has protagonitzat anuncis, com ho veus?

Sou molt amables. De fet l'anunci de "Kinder Bueno" buscaven una jugadora de bàsquet femení, d'elit i de la selecció espanyola. Va anar bé, crec que va ser bo i interessant pel bàsquet femení. Al marge això, crec que el bàsquet femení hauria de tenir més incidència en els mitjans, donar-li la importància que es mereix pel seu nivell esportiu. Quan això s'aconsegueixi, la publicitat ens buscarà més i anirà en benefici de tots.

Escolta, i el foro "nuriamartinez.mundoforo.com", quina relació hi tens, com ho portes?

Ah, ui, són seguidors meus, fans, que inclús em venen a veure jugar. La veritat és que els hi agraeixo molt. Són fets que animen, ets sentts recolzada i estimada.

I la desaparició de l'equip professional del Ros Casares, que et sembla?

Una gran pèrdua pel bàsquet femení, una pena. Sembla que segueixen amb els equips de formació.

Tornem als orígens. Què saps de l'UE Mataró actual?

Que ha millorat molt. Tenen un gran planter, amb molts equips de Promoció i van formant nenes de molta qualitat, aconseguint campionats quasi cada temporada.

Per acabar, vols manifestar quelcom?

Si, que la Federació procuri trobar forats per organitzar entrenaments i partits de la Selecció Catalana. Pensar que passem quatre mesos parades entre acabar una competició i començar la següent. Facilitar-nos un pavelló per entrenar en aquest període ens serviria de molt, a més podríem jugar amistosos com a Selecció atreuriem públic i faria bé al bàsquet femení.

SESE 60 ANYS

FITXA
DEL CLUB

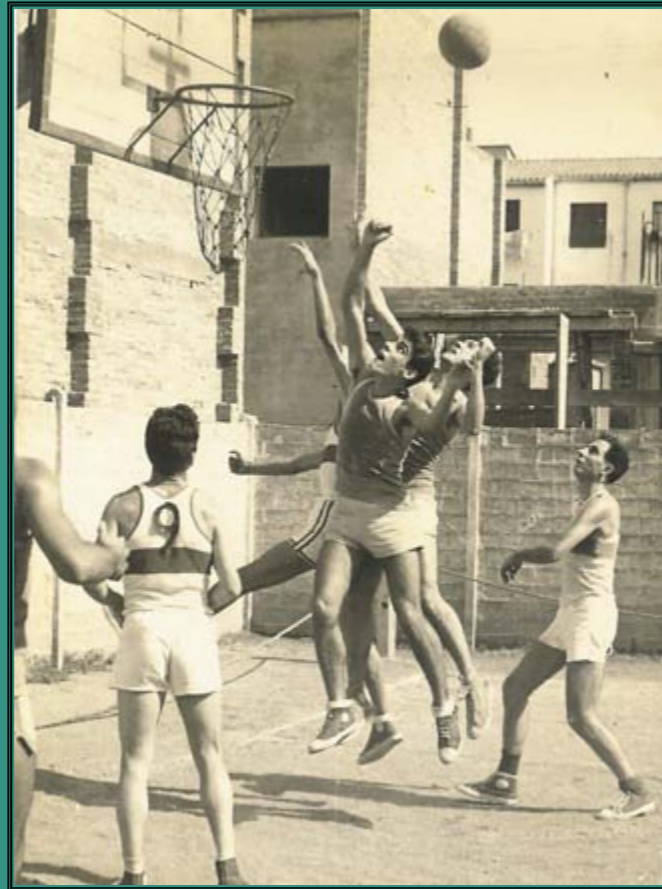
EL GENUÍ BÀSQUET BARCELONÍ AL BARRI.

REDACCIÓ: JOAN GUIU
FOTOS: FUNDACIÓ

La "Societat Esportiva Santa Eulàlia" es manté en el petit grup de populars equips barcelonins, representatius d'emblemàtics barris de la ciutat, que gràcies al suport de la gent del barri i de la desinteressada dedicació i vocació dels molts i diversos "bojos" del bàsquet, com els denominà el seu il·lustre veí, el recordat Albert Gasulla, han fet possible que l'entitat arribi a complir 60 anys de servei al jovent i als aficionats al basquetbol del barri de Virrei Amat, dins el Districte de Nou Barris, a prop d'Horta-Guinardó i de Sant Andreu.

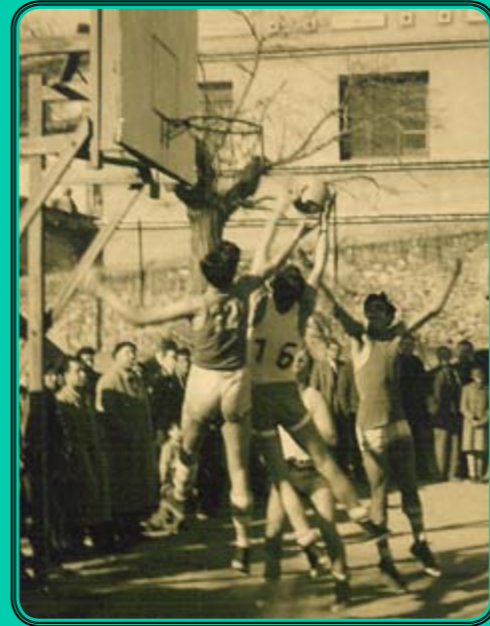
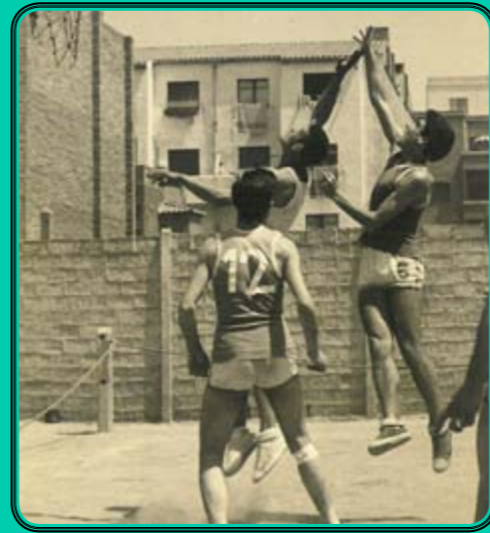
La història del SESE és la mostra fefaent de la tenacitat i la convicció que el basquetbol és portador de valors intrínsecs que ajuden decididament a la convivència i a la formació de les persones, especialment dels infants i joves. Aquesta és també el seu ideari, formar a través de l'esport. Actualment amb 22 equips de bàsquet, 13 de nois i 9 de noies, 3 de voleibol i un de gimnàstica rítmica. Disposen del Pavelló Virrei Amat, així com de les pistes de l'Institut Barcelona-Congrés, al costat del Pavelló. Subsistir avui en dia és molt difícil i complicat. De fet, afronten el seu seixantè aniversari amb el Sènior Masculí a Copa Catalunya, la màxima competició a nivell català, amb un futur immediat on els hi cal atendre el Pavelló que precisa una reforma integral, i això vol dir despeses, unes despeses que precisen injecció de diners, siguin públics o privats, o sigui: subvencions i espònsors.

Diffícil i complex panorama, però estan en la línia de sempre, il·lusionats, convençuts i preparats. Arribar fins avui, complint 60 anys, no ha estat una trajectòria fàcil, i paga la pena recuperar algunes notes i fragments que el reportatge que la revista de l'FCBQ, "bàsquet esport" els hi va dedicar en el seu nº 15 del gener de 2002, quan l'entitat complia 50 anys, i que qualsevol persona pot consultar a la web de la Federació. Recuperem una mica de història pels més joves i actuals lectors.

Els primers anys

En els anys 40 i 50, com en molts indrets de Catalunya i en els barris de les capitals, l'església va ser nucli vertebrador d'inquietuds i activitats locals. A la parròquia de Santa Eulàlia, l'1 d'octubre de 1952, un grup de joves funden la Secció Esportiva Santa Eulàlia. Als pioners cal retre homenatge: Josep M. Pla, president; Ramon Escofet, secretari; Andreu Guerra, tresorer; Miquel Grau, vocal, i com a figura habitual de l'època, el consiliari, el reverend Josep Albiol. No gaire lluny de tots aquests, el rector, Mossèn Gabriel Canas. La possibilitat de practicar esport, trobar-se, conivir, desferma un entusiasme extraordinari al barri. Junt al bàsquet es creen seccions de ciclisme, escacs, tennis taula, muntanyisme i esquí. Al desembre de 1952 es construeix un camp, de terra, en els terrenys

de la parròquia. Comencen els entrenaments i partits amistosos i la gent del barri s'hi aboca. Al setembre de 1953 s'inscriuen per primera vegada, un Sènior i un Infantil, en el campionat Diocesà. Al 1956 es realitza el primer "desplaçament" en autocar, al "llunyà" camp de La Salle Bonanova. El 25 de novembre de 1957, la Junta aprova la formació del primer equip femení. La temporada 1959-60, es comença la trajectòria a la Federació Catalana, competint a 2a categoria. L'any 62 s'inaugura la primera pista de ciment i al 1967 el primer gran èxit, l'ascens a categoria estatal. És el resultat d'anys de treball callat creient i posant en pràctica unes conviccions i un ideari, ajudar a créixer el jovent a través de l'esport i fomentar els seus valors.

Al 1973 es construeix la segona pista de ciment i es reformen els vestidors. En aquesta dècada, el bàsquet és la única activitat esportiva que subsisteix, les altres han desaparegut i la força del bàsquet propicia que els dirigents amplii objectius i als anys 80 es gestiona el pavelló Poliesportiu Virrei Amat, sense deixar les emblemàtiques pistes de la parròquia, ben necessàries donada la quantitat d'equips de que es disposa.

Anys 80-90 i defensa del club al carrer

El creixement, campionats i ascensos a categories estatals i a les de més alt nivell dels campionats catalans, fa que l'entitat torni a agafar volada i es constitueixin noves seccions com voleibol, gimnàstica rítmica, escalada i s'engeguin Escoles de Bàsquet i Vòlei. Els temps han evolucionat i el barri bull d'activitats socials, culturals i com no, esportives.

De 1983 al 93 es passa d'onze a divuit equips, es crea l'Escola de Bàsquet, els campus d'Estiu, s'aconsegueix el canvi de denominació, del S.E.S.E. en castellà al SESE català, es potencia el bàsquet femení que arriba a segona estatal, en fi una època en que la pujança fa història i aglutina, però apareix un enorme i difícil escull, avui superat, però que en el seu moment va precisar de tot el coratge, decisió i valor, tant dels dirigents de l'entitat com de tota la gent del barri que hi va donar suport i acció.

A finals dels vuitanta la nova direcció parroquial ambiciona els terrenys que històricament han estat el nucli esportiu de l'entitat i els comunica que han de deixar els antics camps de ciment dels terrenys parroquials, que estan a ple rendiment i acullen els entrenaments i partits dels equips de base. Davant la impossibilitat d'arribar a acords, després de mesos de debat i converses dures i difícils entre club, institucions oficials del país i autoritats eclesiaístiques, amb visites al President Pujol (qui manifestà: "Clubs com el vostre no poden desaparèixer, ja que la seva tasca és fonamental pel desenvolupament de l'esport al país") i amb l'Arquebisbe

Jubany incloses, la directiva presidida pel Sr. Juli Calaf i la Comissió creada per atendre el conflicte, veient perillar la continuïtat del club, convençuts, prenen una dràstica decisió. Només se'n sortiran amb el suport del barri i exposar el problema públicament.

Demanen els corresponents permisos i es posen a jugar al mig del carrer, tallant tota la circulació, aconseguint així un ressò immens a tota Catalunya. Però el problema no es resolt, només se li ha donat audiència, i per tant es porta el cas per via judicial, que allargarà la resolució –negativa per l'entitat- fins 1997 i que permetrà, gràcies a les gestions, recursos, etc, comandades pel Sr. Piera, guanyar un temps preciós i retardar la desaparició dels camps històrics, que sens dubte va facilitar engegar gestions i prendre decisions per la continuïtat de l'entitat

Malgrat tot aquest afer deixa petja fonda i angoixant, l'activitat segueix al Pavelló Virrei Amat i a la zona esportiva de les antigues cotxeres de l'Avinguda Borbó. Els equips creixen i obtenen èxits esportius: campionats de Catalunya i Barcelona, des del Mini a les Veteranes, amb distincions com el Premi a l'Esperit Olímpic que atorga el COC (Comitè Olímpic Català) i la Medalla d'Honor de Barcelona.

Amb la feina de cada dia s'arriba a l'aniversari dels 50 anys, al 2002, i avui 2012, se'n celebren els 60. En aquests 10 anys hi ha hagut un canvi destacat com

el deixar les pistes de les antigues Cotxeres Borbó i instal·lar-se en les del nou Institut Barcelona-Congrés, edificat al costat del Pavelló.

El ritme i desenvolupament esportiu en aquests anys del Segle XXI ha estat l'habitual de l'entitat. Atendre i vetllar els equips de Promoció, treballar pel seu creixement i vivint les vicissituds habituals: els equips grans, de nois i noies, mantenint-se al màxim nivell possible a Primera catalana. Enguany, amb 22 equips i l'Escola de Bàsquet, el Sènior femení s'ha sumat a les celebracions aconseguint l'ascens a Copa Catalunya, l'Infantil femení ha quedat campió de Barcelona i el Sènior A masculí, sotscampió de Catalunya de primera categoria.

Les celebracions dels 60 anys s'han iniciat amb una diada de bàsquet, a inicis de juny, amb l'objectiu d'acostar el club al barri, el 16 de juny celebren la Jornada final de temporada i l'11 de setembre preparen la jornada d'inici de la temporada 2012-13 amb la presentació dels equips, per cloure les celebracions els dies 29 i 30 de setembre amb trobada d'ex-jugadors amb partits tot el dia, exposició de fotografies històriques i un sopar de cloenda.

En resum, una trajectòria que és exemple del perquè i el com el bàsquet català ha escrit la seva història, gràcies a la gent com la del SESE, d'arreu dels centenars d'indrets de Catalunya.

efa

La màgia del bàsquet

ESPONSOR TÈCNIC DE
LA FEDERACIÓ CATALANA
DE BASQUETBOL

Josep Pla, 163. 08020 Barcelona (Spain)
Tel.: 93 303 78 40 / 687 545 903
Fax: 93 303 78 41
www.efa.es/baloncesto

MIRANT AL FUTUR

TERTÚLIA AMB ELS RESPONSABLES DELS
PLANTERS DELS CLUBS CATALANS ACB

REDACCIÓ: JUAN CARLOS CEBRIAN
FOTOS: FC BARCELONA, JOVENTUT DE BADALONA I BÀSQUET MANRESA

Just al final de maig, entre els Campionats d'Espanya Júnior i Cadet, vam tenir l'oportunitat que els tres responsables dels planters ACB, Jordi Ardèvol (FC Barcelona), Jordi Martí (Joventut) i Ignasi Perramon (Bàsquet Manresa), ens concedissin una entrevista. En aquest reportatge trobareu la seva trajectòria i un resum ampliat del que ens van dir.

Qui són

Ignasi Perramon és l'actual responsable del planter del Bàsquet Manresa. Com a jugador va començar al CB Manresa, per després passar al CB i GE Manresa i posteriorment a la Unió Manresana de Bàsquet. Posteriorment va jugar al JIP Sant Fruitós per tornar a l'aleshores Albert Disseny Manresa, amb el que va destacar a Copa Catalunya fins al 2005. Com entrenador va començar amb el premini masculí del CB Manresa i a la temporada 99-00 s'incorpora al CB i Unió Manresana amb el preinfantil masculí. Des de la temporada 2005-2006 desenvolupa el càrrec de director esportiu dels equips de formació del club ACB Bàsquet Manresa.

Jordi Martí és el responsable del planter del Joventut de Badalona. Porta tota la vida lligat al Joventut, començant amb 8 anys a l'Escola de Bàsquet del club, en aquells moments dirigida per Joan Canals. De la generació del 71 va jugar fins als 16 anys al Joventut, per passar després al Badalonès. Ha entrenat a totes les categories del Joventut, des d'equips minis, i també infantil, cadet i júnior. Com a entrenador, destaca el campionat sots 20 guanyat pel Joventut a Inca. A més, ha estat director de l'Escola de Bàsquet, adjunt de planter i aquesta és la seva vuitena temporada com a cap del planter del Joventut. Posa com exemple d'un jugador format a la Penya el cas de Pau Ribas, que va entrar al club amb només 4 anys, va arribar al primer equip de

Jordi Martí

“...que la vida esportiva de cada jugador sigui el més profitosa possible. Que gaudeixin d'aquest esport durant i després de passar pel nostre club...”

Jordi Ardèvol

“L'objectiu és fer sentir a la gent de la nostra ciutat i entorn part del club. Però per sobre de tot, formar joves jugadors...!”

Jordi Martí

la Penya uns anys i després va signar un contracte professional molt important amb el Baskonia.

Jordi Ardèvol és el responsable del planter del FC Barcelona. Com a jugador va estar tots els seus anys al SAFA Claror, però ràpidament es va encaminar cap a la vessant tècnica. Així, va entrenar el mini masculí del Mas Guinardó de 1994 a 1996, per passar després al CC Sant Andreu, i posteriorment al SAFA Claror, al departament d'scouting ACB des de 2001 fins a 2007, CB Hospitalet, CB Cornellà, i ja de nou al CB Hospitalet a la temporada 2006-2007, però en aquesta darrera ocasió ja com a directiu esportiu. De 2007 a 2010 és el director esportiu ACB del Bàsquet Manresa i des de 2010 és el director tècnic del bàsquet formatiu del FC Barcelona.

Parlant amb ells

L'arribada

Jordi Ardèvol ens comenta que “després de tres anys personalment meravellosos a l'Assignia Manresa vaig rebre la trucada de la nova junta del FC Barcelona. Em van explicar la idea de potenciar el bàsquet formatiu, de quina havia de ser la filosofia del club respecte als jugadors joves sortits de les nostres categories inferiors i em va semblar un repte apassionant, i malgrat que el dia a dia a Manresa era un lloc gairebé idíl·lic, vaig decidir acceptar-ho”.

Ignasi Perramon

A **Jordi Martí** el moment li arriba perquè “és el cas que dirigents van pensar en la figura d'algú de la casa. Suposo que per treball i per l'estima al club i es va comptar amb mí. Com he pogut explicar, és l'única casa que connecta esportivament parlant, a excepció d'un any que vaig entrenar el júnior preferent de l'Ademar de Badalona”.

Ignasi Perramon arriba al club “després de tota una vida de bàsquet a Manresa com a jugador, entrenador i coordinador. A l'estiu de 2005, hi ha una reestructuració esportiva des del primer equip ACB de l'aleshores Ricoh Manresa, i se'm proposa el càrrec de director esportiu del planter. La temporada anterior, la 03-04 m'havia agafat un any per regenerar idees a nivell d'entrenador i continuar jugant, i m'havia dedicat tota la temporada a millorar la vinculació i relació amb tots els clubs de la comarca (que fins aleshores era molt precària o nul·la). Vaig buscar els nexes d'unió i de col·laboració entre les entitats, així com formalitzar un protocol d'actuació entre el nostre club i cadascú d'ells per quan hi hagués possibilitats esportives de jugadors. Com deia, fruit de la reestructuració que hi ha des de l'equip ACB, i lligat amb que deixo la meua etapa com a jugador l'estiu de 2005, fem diverses reunions amb el club i finalment accepto el repte”.

Objectius

Per a **Jordi Ardèvol**, "l'objectiu ha de ser dotar al primer equip de jugadors. El realisme ens diu que la major part dels jugadors no podran arribar-hi, així que també volem que cada jugador que està amb nosaltres arribi al seu màxim nivell esportiu, i que la vida esportiva de cada jugador sigui el més profitosa possible. Que gaudeixin d'aquest esport durant i després de passar pel nostre club".

Jordi Martí ens explica que "l'objectiu és fer sentir a la gent de la nostra ciutat i entorn part del club. Però per sobre de tot, formar joves jugadors per poder nodrir el nostre primer equip i poder mantenir el nivell ACB. És la nostra feina per competir amb d'altres que tenen altres fonts econòmiques que no són les que genera el bàsquet per sí sol".

Per a **Ignasi Perramon**, "l'objectiu principal, però no únic, és el de formar jugadors del màxim nivell per arribar al primer equip. Evidentment que per aconseguir aquest objectiu és necessari aconseguir-ne d'altres, com per exemple que els jugadors de més nivell i projecció de la comarca juguin junts en equips de l'entitat, que els equips competeixin a les màximes competicions possibles i que hi hagi, al capdavant d'aquests equips, els millors entrenadors possibles. Per aconseguir això i que després algun jugador arribi a l'objectiu, necessitem unir esforços entre TOTS els clubs més que mai, no només el Bàsquet Manresa o el CBIUM (el planter) doncs el projecte "ACB a Manresa" no és només del planter o de la ciutat sinó que va més enllà, i és un projecte de territori, de tots els clubs de la ciutat però també del Bages, Berguedà, Solsonès, Anoia... Un projecte a on volem que tothom se'n senti particip i que hi col·labori, des de qualsevol noi/a, jugador/a, entrenador/a aficionat/a a Manresa com no".

Un equip ACB format per nois del planter

Per al responsable del planter del Barça, "actualment tenim tres jugadors. Si com la resta d'equips no tinguéssim competència de l'NBA, potser en tindriem dos mes. No sé si arribaríem al 80% però tenim la il·lusió de ser una part important de l'equip".

Per a **Jordi Martí**, "amb diners tot és més fàcil, doncs

Jordi Ardevol

en aquest món és molt difícil que un agent d'un jugador accepti signar un contracte que sobrepassi el segon any de sènior amb un club poc adinerat com el nostre. Per tant, l'únic que pots fer és gaudir del treball que fas, i pensar que d'alguna manera ens pugui donar rendiment amb els primers anys professionals a la pista, i si pots, recuperar la inversió feta per treballar amb nous jugadors.

Ignasi Perramon ens explica que en el cas de la Masia del futbol "s'ajunten diferents coses: futbol, Barça, recursos econòmics, instal·lacions, entorn, resultats, filosofia de club, entrenador, nivell alt dels jugadors, premsa... Dic això perquè el més difícil en aquest cas és que es reuneixin tots aquests factors com ha passat en el cas del Barça de futbol (que a més a més, és un dels millors clubs del món). Tanmateix, si que és cert que en la situació actual de reducció d'ingressos i per tant, menys pressupostos, encara té més sentit formar o incorporar jugadors pel planter (sempre i quan tinguin un nivell alt i de futura projecció) per mirar que després arribin al primer equip doncs és molt més econòmic, però requereix de recursos que no tots els clubs tenim. Jo veig que ara tornaran a sortir més jugadors cap al primer equip, però també serà difícil que tots aquests jugadors formats 3-4-5... anys al planter siguin de molt nivell i juguin junts molt temps com perquè puguin assolir títols. Per tant, veig que si podríem arribar a un escenari amb més jugadors formats a casa els propers anys però això no et garanteix que aquests siguin de màxim nivell i a més a més per aspirar a títols nacionals o internacionals contra els millors, encara que sí per competir a alt nivell.

"... necessitem unir esforços entre TOTS els clubs més que mai, no només el Bàsquet Manresa o el CBIUM, doncs el projecte "ACB a Manresa" no és només del planter o de la ciutat sinó que va més enllà, i és un projecte de territori..."

Ignasi Perramon

Relació amb els pares en un club ACB

Per a **Jordi Ardèvol**, "la idea general de complicitat és la mateixa que a qualsevol lloc, però hi ha matisos. Aquí hi ha objectius de fer jugadores professionals, estructures encarades a aquest objectiu. Malgrat intentis ser objectiu i honest no tothom percep la realitat de la mateixa manera, i per tant a vegades és inevitable posar certes barreres".

Per a **Jordi Martí**, "si tothom sap estar al seu lloc la relació és bona. Quant els pares saben que no han de passar dels temes socials, acadèmics i de salut dels nois, és perfecte. Si passen aquests límits i entren en terrenys esportius, de gesiò, etc., és perillosa, però en general és bona, i penso que en el bàsquet tenim la sort d'un entorn molt sà".

Ignasi Perramon ens explica que "al nostre club, la relació és molt fluïda. L'estructura del club, amb coordinadors, ens permet tenir una relació directe i constant, sense que aquesta sigui lliure. Sobretot això és gràcies a que molts jugadors/es són de Manresa o de la seva àrea d'influència. No tenim molts jugadors becats, i tots ells saben o coneixen ja el que fem i com ho fem, doncs ja fa temps que formen part de la família o són de nova incorporació i ja els hi hem explicat. Reunions inicials a principi de temporada ja programades ajuden, sobretot al bloc d'equips de l'escola de bàsquet, a fer aquesta relació més senzilla i planera"

El dia a dia d'un jugador del planter

Al Barça, **Ardèvol** ens explica que "és una vida amb molt bàsquet, però intentem que tinguin altres coses i

inquietuds a la vida també. S'aixequen sobre les 7 del matí, agafen el bus i van a l'escola. Tornen a les 2 per dinar a La Masia i després d'un breu descans comencen les classes reduïdes de reforç. L'esforç que es dedica des de La Masia als estudis és molt gran. Les classes de reforç es combinen amb els entrenaments individuals de tecnificació, o les sessions de gimnàs. Després de berenar, arriba l'hora de l'entrenament d'equip. Les sessions posteriors sempre inclouen gimnàs i pista, i podríem estar parlant d'unes tres hores. Quan els jugadors arriben a la categoria júnior, van a l'escola dins el mateix recinte de La Masia i per les tardes. Això ens permet treballar al matí en la seva tècnica individual i millora física específica".

Jordi Martí explica que "dependrà de la seva edat, per ajustar-nos al seus estudis que seran prioritaris per a nosaltres. Però diem que de bon matí llevar-se i anar a l'escola, al mig dia algun dia de la setmana tecnificació, dinar, escola a la tarda, berenar, temps lliure o estudi, físic i entrenament, sopar, repàs i convivència amb els nois de la residència abans d'anar a dormir".

Ignasi Perramon comenta que "Aquest depèn una mica de l'edat (ESO o Batxillerat) i també de si està a la residència de l'Escola Joviat, centre amb el qual tenim una més que excel·lent relació i per tant la formació integral (escola i bàsquet) de qualsevol jugador que hagi passat per aquí és també gràcies a ells, o bé si està en un dels pisos de becats. Però de manera genèrica és llevar-se a les 7 h, escola, dinar, gimnàs, estudi, entrenament, sopar i a les 23.15h descans i dormir.

Jugadors becats

Al FC Barcelona tenen residint a temps complet 13 nois. Després cal afegir algun jugador del que anomenen "Mitja Masia", que vol dir que van a l'Escola, mengen i entrenen amb l'equip, però quan arriba la nit van a dormir a casa seva.

Al Joventut en tenen 10 comptant els jugadors del CB Prat, el segon equip que competeix a la LEB Plata.

El Bàsquet Manresa ha tingut enguany tres jugadors becats i l'any vinent intentaran continuar amb tres.

LA SALLE HORTA

50 ANYS DE BÀSQUET
A BARCELONA CIUTAT

FITXA
DEL CLUB

50
anys

REDACCIÓ: LA SALLE HORTA
FOTOS: LA SALLE HORTA

Un recorregut històric

El Club Bàsquet La Salle Horta inicia les seves activitats esportives en la dècada dels 60 sota la tutela del Col·legi La Salle Horta d'on agafa el nom.

Sempre ha estat una activitat complementària a l'activitat docent que realitza el col·legi i el seu tarannà sempre ha estat de caire pedagògic, utilitzant l'esport com a mitjà educatiu.

Partit al camp de l'escola 1966

Primera etapa

El Club ha passat per tres etapes, la primera va ser coordinada i subvencionada directament per la Comunitat educativa de l'escola. En aquesta primera etapa es va orientar l'activitat esportiva de forma molt competitiva. Aquesta etapa va donar com a fruit jugadors que més tard van anar a equips professionals com el Barcelona, Caixa Ronda, Manresa i uns altres. Cal destacar a jugadors com Palacios, Bargalló, Laínez, etc. En aquesta època es van mantenir equips en campionats nacionals, que es van dissoldre per falta de recursos econòmics. Finalment, la comunitat educativa del col·legi va deixar de coordinar i subvencionar el bàsquet deixant en mans dels pares d'alumnes l'organització del mateix.

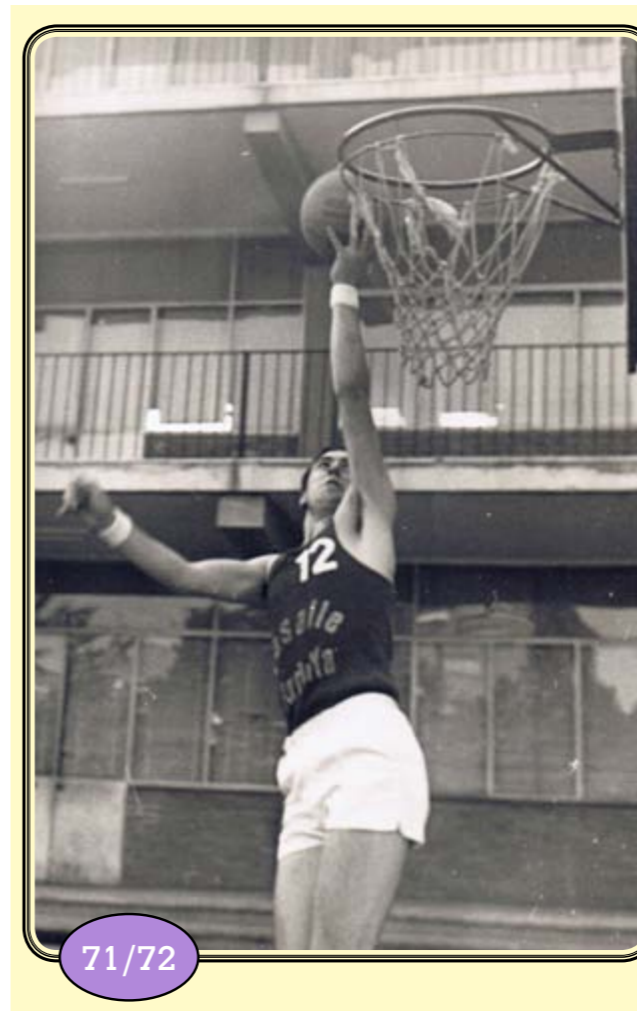
Foto d'equip tercera categoria nacional

Segona etapa

En la segona etapa s'arriba a un acord de col·laboració amb un club de la zona (U.E. d'Horta) per facilitar que els jugadors de categories superiors a cadets anessin a formar part d'aquest club.

Tercera etapa

I, finalment i ja en el 2000, després d'uns anys de reorganització interna i de creació dels nostres signes actuals d'identitat, fruit de la maduració de diferents juntes directives, ens constituïm en el club que som ara i comencem a créixer de forma independent construint nous equips i categories. És ara, després de 50 anys de singladura i de 12 anys de recorregut amb l'actual organització integrada en la Federació Catalana de Bàsquet, quan estem arribant a la nostra maduresa com a grup i estem articulant els fonaments perquè les nostres senyes d'identitat no es perdin i puguem continuar transmetent valors esportius i personals. A data de setembre de 2011, el Club està compost per 14 equips inscrits en competicions de caràcter territorial per tota Catalunya, més de 180 jugadors i 200 famílies. Les nostres pistes de joc són freqüentades cada cap de setmana per prop de

400 famílies, 250 els dissabtes en partits de categories fins als 15 anys i 150 els diumenges en categories a partir dels 15 anys. La major part dels integrants del nostre equip Sènior són alhora que jugadors, entrenadors de categories inferiors amb el que aconseguim no perdre la transmissió de valors i impregnar als jugadors joves de l'ADN Salle Horta. L'equip Sènior està militant a Tercera Catalana i ha pujat en la present campanya de categoria i ha situat al Club a l'alçada competitiva que tenen els equips més significatius de la zona.

On se situa La Salle Horta

El club es troba situat a l'escola La Salle Horta situada al barri d'Horta de Barcelona. Es tracta

d'una escola de doble línia que imparteix estudis des de Parvulari fins a Batxillerat. Aquesta escola compta amb un total de 600 alumnes i, encara que funcionant de forma independent a l'escola, realitza totes les seves activitats a les instal·lacions d'aquesta.

Com s'estructura l'entitat i quins són els objectius

El club ha anat aconseguint any rere any nous reptes i objectius fins a arribar als 14 equips i més de 180 jugadors federats de la temporada actual 2011/2012, que abasten les categories premini, mini, preinfantil, infantil, cadet, júnior, sub 21 i sènior; comptant amb 11 equips masculins (Premini B, Premini A, Mini B, Mini A, Preinfantil, Infantil,

Cadet B, Cadet A, Júnior B, Júnior A, Sub 21 i Sènior), i 2 equips femenins (Cadet i Sub 21). A més han desenvolupat una Escola de Bàsquet de 45 jugadors/es constituint 3 equips: Parvulari (P3, P4, P5), Escola de 1º d'Educació Primària i Escola de 2º d'Educació Primària.

Per la propera temporada, la 2012/2013 La Salle horta s'ha plantejat l'objectiu d'ampliar la plantilla d'equips en dos més. Un sènior B masculí i un altre equip femení, que juntament amb els dos actuals faran un ventall que gairebé ens cobrirà totes les edats a nivell femení. Tot això anirà acompanyat amb una millora en les instal·lacions que permetrà generar, com a mínim, 6 hores més d'entrenament setmanal.

El club ha anat aconseguint any rere any nous reptes i objectius fins a arribar als 14 equips i més de 180 jugadors federats de la temporada actual 2011/2012

Entrega trofeus 29 diada basquet 2011

Equip escola primer any 2012

Equip cadet femeni 2012

Equip senior masculi 2012

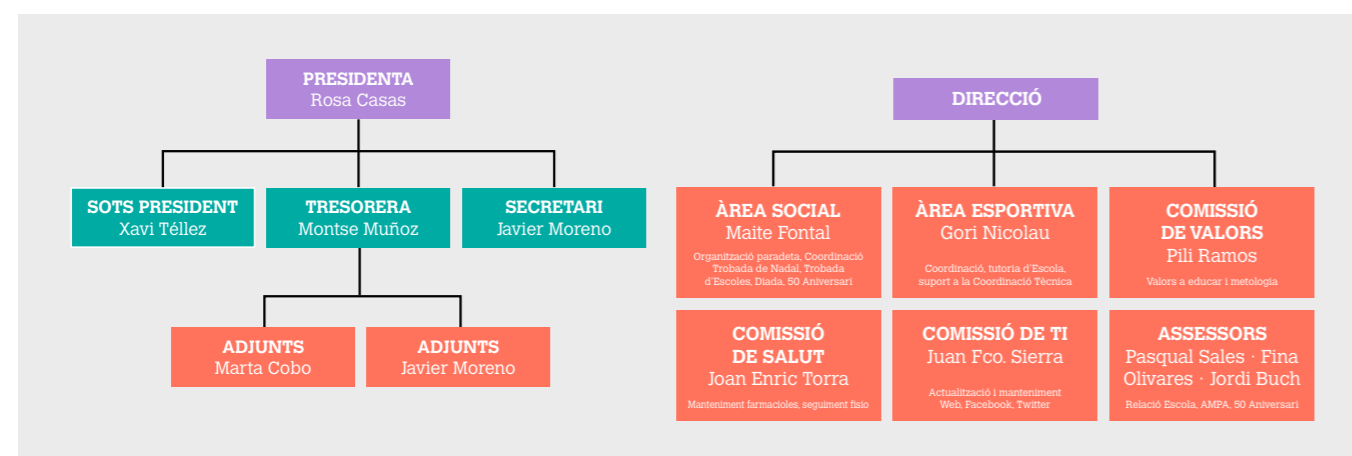
Despiece TV

Link de document audiovisual que va ser emès per Barcelona TV el dia 17 de maig de 2012:

Equip tècnic

L'equip tècnic actual està format per un total de 24 entrenadors dels quals 2 d'ells amb la titulació d'Entrenador de Primer Nivell, 12 entrenadors amb el títol d'Iniciació al Bàsquet, i un Coordinador amb la Diplomatura universitària de Magisteri especialista en educació física i Psicomotricitat. D'altra banda s'està formant un grup de 6 ajudants d'entrenador procedents de les categories inferiors que culminaran la seva formació amb la realització del curs d'entrenador d'iniciació .

Cada entrenador, en finalitzar la temporada realitza un informe individual de cada jugador amb l'evolució tècnica, tàctica i actitudinal de cadascun d'ells, que va dirigit als pares. Complementant la formació de l'equip tècnic, es realitzen Clínics i entrenaments especials duts a terme per destacats entrenadors de l'àmbit de Catalunya com en Xavier Isern (entrenador de la Selecció Catalana en categories inferiors) o en Joan Montes (ex entrenador de l'equip ACB del FC Barcelona).

Crec que l'actual és un moment magnífic pel nostre Club, enguany estem celebrant el 50è Aniversari de la nostra activitat esportiva

Entrevista a la presidenta Rosa Casas Coll

Com vas arribar a l'entitat?

Fa 14 anys que el meu fill gran va començar a fer bàsquet, així va començar la meva vinculació amb el Club, primer com a delegada d'equip, després com a vocal en la Junta Directiva, després com a responsable de l'Àrea Esportiva, i en la actualitat des de fa un mesos com a Presidenta..., encara que el càrrec que més m'agrada es el d'una mare que li agrada estar més a prop del seus fills dins d'educació esportiva, personal i humana.

Quin ha estat el millor moment des que vas arribar?

Crec que l'actual és un moment magnífic pel nostre Club, enguany estem celebrant el 50è Aniversari de la nostra activitat esportiva, i amb diversos actes tots els qui formem el nostre Club, Junta, jugadors, entrenadors, pares i mares estem gaudint plegats d'inoblidables moments esportius, festius però sobre tot familiars. Aquest any també hem engegat amb molta il·lusió un projecte d'acció social amb 11 nens del Centre Especial Carrilet, junts, amb la Nostra Escola de Bàsquet està sent una experiència plena d'emocions i sentiments.

I el més complicat?

Penso que els moments més difícils són quan s'ha de tractar algun tema personal o humà que afecti a un jugador, entrenador, equip, les lesions, la marxa d'algun jugador o entrenador pel motiu que sigui,

el malestar en algun moment donat en un equip, això ens fa patir...L'essència del nostre Club és que tots els qui el formem prioritzem les persones, dins l'esport, dins l'educació, però sobretot dins els valors humans...

Quin ha de ser el futur de l'entitat?

Aquest any hem tingut una alegria molt gran! L'ascens del nostre Sènior a 2a Catalana. Estem molt orgullosos d'aquest equip ja que és un referent pels més petits. Aquest equip està format per jugadors que van començar amb 6 anys a la nostra entitat, ara també són entrenadors de les nostres categories inferiors, el nostre Coordinador Tècnic, a part de tenir el seu equip com entrenador, també és jugador del sènior. Si seguim així el futur i la continuïtat del club de bàsquet està assegurat.

Quins han estat els jugadors/es més emblemàtics que han passat pel club?

En un dels actes de 50è Aniversari vàrem convidar als primers jugadors de la nostra activitat esportiva, alguns d'ells es van atrevir a fer un partidet, van ser uns moments molt emotius tan per ells, com per a nosaltres, tenint en compte que algun d'ells és pare de jugador o entrenador en actiu en l'actualitat en el Club. Dos d'aquest jugadors avui en dia són dues persones molt importants dins de l'esport, el Sr. Joan Maria Gavaldà, President de l'Associació Espanyola i Europea d'Entrenadors de Bàsquet i el Sr. Victor Lainez, metge de la Federació Espanyola de Bàsquet

Quina és la relació del club amb els altres equips de la ciutat?

Crec que la relació amb altres Clubs, és una relació d'amistat esportiva, sempre estem disposats a participar a les Diades i Jornades que ens conviden i a ells quan els convidem sempre se'n porten un bon record de nosaltres. Penso que som un Club amic i simpàtic! (somriu)

Com afecta la crisi a un club de bàsquet en aquest moment?

La crisi en una entitat com la nostra no ens afecta, som un Club humil, senzill, sense grans aspiracions econòmiques. La crisi no es nota en un Club ple d'il·lusions.

Se

salut
i estètica

Bac de Roda

L'esport continua... a l'estiu

REDACCIÓ: MARISSA RIUS

Ens arriba ja l'estiu i molts de vosaltres tindreu vacances esportives fins a mitjants o finals d'agost. Alguns encara guaireu d'alguna estada esportiva, o campus de bàsquet, però ens quedarà molt de temps lliure d'aquí poc que no hem de perdre. Les parades perllongades d'exercici físic en edats de creixement comporten seriosos problemes pel principi de temporada, sobretot en infants amb tendència a l'augment de pes, ja que tenen el metabolisme acostumat a cremar durant 3/4 dies a la setmana i la inactivitat ens produirà una pèrdua important de la forma física.

Per altra banda és el temps ideal per promoure exercicis de recuperació de zones del nostre cos que hagin pogut patir algun tipus de lesió durant aquesta temporada i poder fer així un bon treball de prevenció per afrontar la pròxima molt millor. Seria bo poder demanar al nostre entrenador que ens faci un pla de treball per l'època estival.

A trets generals és ideal poder realitzar esports variats durant l'estiu que el cos treballi de forma diferent, poder utilitzar la bicicleta, piscina, futbol, voleibol... ens poden beneficiar per fer un treball més global i a dies alterns poder fer alguns estiraments que estiguem acostumats a fer durant els entrenaments i exercicis específics per alguna part del nostre cos que estigui més debilitada.

Per altra banda hem d'aprofitar aquests dies per fer gestions que a setembre hem de tenir enllestides. La principal d'elles és el Reconeixement Medicoesportiu.

A principi de temporada es produeix un bloqueig d'agendes mèdiques per poder realitzar a temps el Reconeixement. Ara tenim temps de buscar un especialista en medicina esportiva i que es tinguin en compte totes les valoracions aconsellables.

En aquest enllaç podreu constatar tots els ítems aconsellables a tenir en compte per fer una bona valoració medicoesportiva.

Medicina de l'esport

Reconeixements mèdicoesportius, patologia esportiva, prevenció.

Psicologia de l'esport

Nutrició i dietètica

Osteopatia, fisioteràpia, recuperació funcional

Preparació física

FUNDACIÓ DEL BÀSQUET CATALÀ

REDACCIÓ: JOAN GUIU
FOTOS: FCBQ

TERRASSA 2012

Consultar la web www.terrassa.cat/ciutatdelbasquet per obtenir una molt més detallada informació i imatges dels actes i activitats que es van desenvolupant. Últimament es pot destacar la celebració del Torneig "Ciutat de Terrassa" de bàsquet femení, amb la participació d'equips d'arreu d'Espanya, el lliurament de samarretes commemoratives a tots els clubs de la ciutat i el Torneig Mini amb Catalunya, Aragó, Illes Balears i València, partit de discapacitats o el de veteranes de Seleccions de Catalunya i Quebec, finals dels campionats de Catalunya Infantil masculina i femenina, Trobada final del PDP de Catalunya amb l'assistència de més de 1200 jugadors/es, i el Concurs de Dibuix, Redacció i Fotografia, organitzat pel Consell Esportiu del Vallès Occidental Terrassa, al que es varen presentar més de 5000 treballs, els premis dels quals es varen lliurar a la Biblioteca Central de la ciutat amb la presència del regidor d'Esports Sr. Alfredo Vega.

A destacar la taula rodona sobre la història del bàsquet català i el bàsquet a Terrassa que es celebrarà el 19 de juny, amb la participació de l'historiador de la Fundació, Sr. Lluís Puyalto.

Així mateix, durant les primeres setmanes de juliol, la Fundació aportarà material del seu fons

històric en l'exposició que es farà a la Sala Moncunill, amb el lema "Fons històric del bàsquet català".

La FUNDACIÓ amb les Escoles

Dins les activitats de difusió del bàsquet entre els escolars, durant les activitats de la celebració de la Copa del Rei a Barcelona, i col·laborant amb l'ACB i l'Ajuntament de Barcelona, la Fundació va lliurar a més de 200 escolars de primària, del CEIP Cervantes i de l'Escola Pia de Sant Antoni, material esportiu divers. Participaren en l'acte la Regidora d'Esports de l'Ajuntament de Barcelona Sra. Maite Fandos, el Sr. Jordi Canyelles de l'ACB, el Sr. Jaume Mora del CEEB, un representant de la firma Orange i Sr. Pere Sust Vicepresident de la Fundació.

FORUM DE DEBAT "ALBERT GASULLA"

La Fundació va aprovar recentment la celebració d'una activitat per retre homenatge i record de qui va ser un gran home de bàsquet, un activista i gran difusor del mateix, l'Albert Gasulla i Angla, com ja hem exposat en diferents ocasions i escrits. Donada la pulsó i vivència de l'Albert i a fi de sintonitzar el màxim possible amb la seva aportació al bàsquet, s'ha instaurat el "Forum de Debat Albert Gasulla", a fi que sigui un lloc de trobada, debat i de progrés. S'organitzarà anualment en el transcurs de la celebració del "Torneig Molinet" de Minibàsquet, que es celebra a finals de desembre, ja que l'Albert fou un dels creadors i impulsors del Mini, l'any 62, i serà una excel·lent ocasió inaugurar les jornades del debat en la celebració dels 50 anys del "Molinet" en el present 2012. La presentació del "Forum" es va fer en la festa dels "Històrics del Bàsquet Català", on la família Gasulla va fer lliurament al President Fa del llibre de l'Albert "Jugant la pròrroga. Aplec de records i vivències".

Festa dels "HISTÒRICS"

El 20 d'abril, a l'Hotel Catalonia Plaza de Barcelona, es celebrarà la XIX Festa dels Històrics del Bàsquet Català, l'esdeveniment social per excel·lència de la Fundació. Sopar en el decurs del qual es distingeixen com a "Històrics" una sèrie de persones de tots els àmbits del bàsquet català que han realitzat una continuada tasca de servei i dedicació al nostre esport, des dels clubs, entitats, publicacions, Federació, etc, destacant-se especialment per presentar una

trajectòria continuada de servei, sovint encadenant diverses disciplines del bàsquetbol i en la mateixa entitat o club.

Enguany els guardonats seran: Leandre Badia, Mercé Bisbal, Pere Botines, Juli Calaf, Salvador Castronuño, Àngel Cayuela, Jordi Costa Batlle, Salvador Ferrer, Josep Figuera, Joana Grau (a.t.p.), Jordi Llaberia, Olga Martínez, Joaquim Mateu, Elena Sans, Pere Sust, Lluís Tió i Josep Zamora.

La FUNDACIÓ i l'FCBQ amb la Fundació Cors Units

Una de les activitats que enguany s'està desenvolupant és la col·laboració amb la "Fundació Cors Units", que dirigeix l'eminent cardiòleg i especialista en medicina esportiva, Dr. Ricard Serra Grima, a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona. La "Fundació Cors Units" ha estat organitzada per l'Associació de pares de nens operats del cor, amb metges de Sant Pau, per estimular l'activitat física i l'esport entre nens que pateixen problemes cardiovasculars. Compta amb el suport de la Secretaria General de l'Esport, la Fundació del FC Barcelona, l'FCBQ i la nostra Fundació. L'objectiu primordial és aconseguir que aquests nens i joves puguin fer activitats físiques i esport amb seguretat. Per això

promou proves d'esforç semblants a les que realitzen esportistes professionals, a fi de determinar el nivell d'intensitat i tipus d'esforç que poden portar a terme. Tant la Fundació del Bàsquet Català com la Federació col·laboren en el projecte, essent l'FCBQ la primera Federació cardioprottegida pels diferents actes que organitza, atenent la sensibilitat del col·lectiu del bàsquet català en els casos de mort sobtada d'esportistes joves. El passat dos de maig el President de la Fundació i l'FCBQ, Sr. Joan Fa, acompanyat del Gerent de l'FCBQ, Sr. Toti Mumbrú varen assistir a la presentació i engegada de la "Fundació Cors Units" lliurant alguns obsequis a nens que realitzen aquestes proves d'esforç.

1923
FCBQ

Federació Catalana
de Basquetbol

BQ.CAT

PALAU DE PLEGAMANS TAMBÉ VIU EL BÀSQUET

FITXA DEL CLUB

REDACCIÓ: ATLÈTIC CLUB PALAU DE PLEGAMANS I JUAN CARLOS CEBRIÁN
FOTOS: ATLÈTIC CLUB PALAU DE PLEGAMANS

On es situa el municipi

El municipi és fronterer amb la comarca del Vallès Oriental. Limita al nord amb Caldes de Montbui i Lliçà d'Amunt, a l'est amb Lliçà de Vall i amb un enclavament històric de Montcada i Reixac, al sud amb Mollet del Vallès i Santa Perpètua de Mogoda i a l'oest amb Polinyà i Sentmenat. El municipi té una extensió de 15,06 km² i es troba a una altitud de 140 metres sobre el nivell del mar. Geològicament està situat entre la regió muntanyenca litoral

i la prelitoral, en la denominada depressió del Vallès-Penedès, configurant un territori bàsicament pla en la seva part central i amb petites serres que s'estenen en direcció nord-sud en els extrems del territori. En la seva part central i en la mateixa direcció que les serres, flueix la riera de Caldes, a la que desemboquen la riera de Sentmenat i el torrent de Can Duran.

Història i organigrama del club

L'Atlètic Club Palau de Plegamans va ser fundat l'any 1989, ara fa

ja 23 anys i des del principi d'ha dedicat a la formació, promoció i divulgació de l'esport del bàsquet al municipi. Es tracta d'un club petit amb recursos limitats i la idea de l'entitat és formar jugadors a nivell de promoció.

L'organigrama del club consta d'una Junta Directiva amb Fernando Chulià com a president i hi ha dues àrees, una esportiva, de la qual s'encarrega el vicepresident Ramon Anton, i l'altra social, amb Toni Francès com a responsable. La coordinació tècnica va a càrrec de Fernando Chulià.

La temporada 2011-2012 tenen en competició un total de 10 equips, dividits en un equip sots 21 femení, dos més d'Escola de Bàsquet, amb un total de 140 jugadors. A competició hi són un sènior B masculí, un sots 21 nivell A2, un júnior masculí, un cadet masculí, un preinfantil masculí, un preinfantil femení A, un preinfantil femení B, un mini masculí A, un mini masculí B i un mini femení, a més de dos equips d'escola. A lleure, competeix l'equip sots 21 femení.

Tots els equips del club

Els més petits

Entrevista amb el president Fernando Chulià Torrelles

Com vas arribar a l'entitat?
Quan vaig arribar al poble i vaig començar com a jugador.

Quin ha estat el millor moment des que vas arribar? En el moment que vam aconseguir tenir equips en totes les categories.

I el més complicat? Quan fa tres anys no sortia gent per la junta Directiva, doncs sempre èrem els mateixos i pocs.

Quin ha de ser el futur de l'entitat? La formació dels nens i nenes és la base per poder aconseguir altres fites

Quina és la relació del club amb els altres equips de la ciutat? Podríem definir-la com a bona.

Com afecta la crisi a un club de bàsquet en aquest moment? En la disminució dels jugadors, som un club modest, però sense deutes i els jugadors han pagar una quota.

Entrevista amb el Director Tècnic Ramón Antón López

Quins són els objectius actuals?
Per la propera temporada, tenir un equip sènior masculí a 3a Catalana, mantenir els equips de promoció i augmentar els equips d'Escola de Bàsquet i promocionar el bàsquet a les Escoles de Palau Solità i Plegamans.

Quin creus que ha estat el moment més important en tots aquests anys? Quan fa 12 anys va ascendir l'equip sènior masculí a 3a Catalana i teníem equips a totes les categories de promoció de bàsquet.

Quin és el nivell dels equips de formació del club? A nivell competitiu mig-baix.

On veus el club en 10 anys?
Som conscients de la nostra realitat i la nostra població. No veig grans diferències d'aquí a 10 anys, i seguirem entrenant al mateix pavelló, utilitzant les mateixes instal·lacions i formant jugadors/es de bàsquet.

Nit del Bàsquet Català

31a edició

El **30 de juny**, després de l'Assemblea General de Clubs, es celebrarà l'habitual trobada de la gent del bàsquet, la **NIT DEL BÀSQUET CATALÀ**, que serà la segona celebració en l'actual format i en el còmput global de les trobades de final de temporada, serà la 31a edició.

Seguint la tradició es lliuraran diplomes de reconeixement als clubs Campions de Catalunya i als que han aconseguit ascens de categoria. Al costat d'això s'atorgaran els trofeus San Miguel als millors jugadors/es, els Trofeus de l'ACEB, que des d'enguany s'anomenen "Trofeu Albert Gasulla", als millors entrenadors i finalment les Medalles d'Argent de l'FCBQ, als membres del col·lectiu arbitral que han assolit 25 anys de servei en la seva difícil i complexa activitat, i a aquells dirigents de club que han desenvolupat una tasca continuada i desinteressada en el si de les seves entitats i que ha proposat d'aquestes els hi es reconeguda la seva dedicació, fidelitat i esforç.

A tots, doncs, aquestes distincions federatives són el fervent reconeixement del bàsquet català a la seva aportació.

Ensenyes d'Or

Medalles d'Argent

Directiu de Club

Àrbitres, Auxiliars de Taula i Tècnics Arbitrals

Trofeus Especials FCBQ

al Campió de la Liga Endesa 2011-12

a l'Entitat amb més equips afiliats

Trofeu San Miguel 0,0

Millor Jugador Copa Catalunya Masculina

Millor jugadora Copa Catalunya Femenina

Millor Jugador Català d'àmbit Estatal

Millor Jugadora Catalana d'àmbit Estatal

Trofeu ACEB - Memorial Albert Gasulla i Angla

Millor entrenador d'equips Masculins en Competició d'àmbit Català

Millor entrenador d'equips Femenins en Competició d'àmbit Català

Millor Entrenador/a d'equips en Competició d'àmbit Estatal

